

Nr 317.

Av herr **Karlsson** i Nynäshamn m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 38, med förslag till lag om rätt i vissa fall för nyttjanderätthavare att inlösa under nyttjanderätt upplåtet område.

I anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till ändrad lydelse av lagen om rätt i vissa fall för nyttjanderättsinnehavare att inlösa under nyttjanderätt upplåtet område, få vi hemställa om följande ändringar:

Vad först angår § 1 må anföras, att den inskränkning i lagens tillämpning, som innefattas i över tjuguariga upplåtelser, innebär otvivelaktigt, att ett betydande antal lägenhetsinnehavare bliva undantagna från de förmåner, som med lagen avses.

Frågans kärnpunkt ligger väl ändå däri, att en person med sin familj skaffat sig ett eget hem samt tillåtits att å detsamma uppföra behövlige byggnader. Om sedan personen i fråga innehåft detsamma längre eller kortare tid, får väl anses vara av sekundär betydelse.

Om man emellertid vill anse någon kortare tid böra fastslås i lagen, torde fem år få anses tillräckligt, särskilt med hänsyn därtill, att kortare upplåtelser ej torde ifrågakomma, då brukaren själv bekostar bostaden.

Under hänvisning härtill hemställes det, att § 1 får följande lydelse:

Har en för viss tid till brukning upplåten del av fastighet över fem år i följd innehåfts av annan person än ägaren, och har området så bebyggt, att därå den 1 januari 1919 fanns och vid upplåtelse-tidens slut fortfarande finnes nöjaktigt bostad för brukaren och hans familj, vare brukaren, därest minst

en fjärdedel av det värde området med därå befintliga byggnader äger belöper å brukaren tillhöriga byggnader, berättigad att vid upplåtelse tidens slut lösa det upplåtna området, där ej nedan i denna lag annorlunda stadgas.

Är en del av en fastighet upplåten för brukarens livstid skall, evad änka njuter brukanderätten till godo eller ej, vid den tid, då den upplåtna brukanderätten upphör vad i denna lag sägs om brukare på viss tid, äga motsvarande tillämpning i avseende å delägarna i brukarens bo, i den mån ej nedan annat stadgas.

Vad i denna lag stadgas om till brukare upplåten del av fastighet skall jämväl tillämpas å till fastighet hörande område, som upplåtits till bostadslägenhet.

I anslutning härtill hemställes det § 2 ändras därhän, att tjugu år utbytes mot fem år.

Vad slutligen angår § 5 sista stycket innebär dess antagande i oförändrat skick en orättvisa därigenom, att den värdestegring, som uppkommit genom nyttjanderättsinnehavarens förbättringsarbeten å det upplåtna området, i allmänhet torde väsentligt överstiga den å arbetet nedlagda nödvändiga kostnaden. Någon ersättning till den, som frambringat detta värde, skall ej utgå, då jordägaren begagnar sin lösningsrätt utöver vad själva arbetskostnaden betingar. Jordägaren skulle härigenom oförtjänt tillföras frukterna av det arbete, som brukaren under en följd av år nedlagt.

Vi hemställa därför, att § 5 sista stycket får följande lydelse:

Ersättning, som nu sagts, skall beräknas efter det ökade värde området till följd av den åstadkomna förbättringen kan anses äga, då den upplåtna nyttjanderätten upphör.

Stockholm den 3 februari 1920.

S. J. Karlsson,
Nynäshamn.

Ernst Hage.

Karl Magnusson
i Kalmar.

O. L. Johansson,
Vittinge.